

சுவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சி த் தா ந் த ம் .

தோகுதி ச.] 1915ஆம் மேன் [பகுதி ௫.

கடோபநிஷத்து.

உ-வது அத்தியாம், ௫-வது வல்லி,

க-வது மந்திரம்.

நித்தியஞான முள்ளவனும், பிறப்பில்லாதவனுமான எவனுக்குப் பதினொரு துவாரங்களுள்ள * பட்டினம்போல (இருக்கிறதோ) அதைப் பகுத்தறிந்து துக்கங்களினின்றும் விடுபட்டவனாய் முத்தியை யடைகிறான், நீகேட்டது இதுவே.

உ. கிரீஷ்மருதுவி லிருக்கும் சூரியனும், ஆகாசத்திலிருக்கும் வாயுவும், வேதியிலிருக்கும் அக்கினியும், வீட்டிற்கு வந்திருக்கும் அதிதியும், மனிதரிடத்திலுள்ள ஆத்மாவும், தேவரிடத்துள்ள ஆத்மாவும், வேதமும், ஜலவஸ்துக்களும், பூமியிலுள்ள வஸ்துக்களும், யஞ்ஞவஸ்துக்களும், மலையிலுள்ளவைகளும் ஆகிய இவையெல்லாம் பிரமத்தை யந்தரியாமியாக வுடையன.

(*) கழுத்துக்கு மேல் ஏழு துவாரம், நாயியுடன் கீழ் மூன்று துவாரம், பிரமந்திரம் ஒன்று ஆகப்பதினொன்று.

௩. (எந்த பரமாத்மா) பிராணவாயுவை உயரவரும்படி செய்கிறானே? அபாணவாயுவைக் கீழேவரும்படி செய்கிறானே? இருதயத்தில் இருக்கிற குட்டையான * (அங்குஷ்ட பிரமாணமாகுள்ள) அந்தப் பரமாத்மாவைச் சமஸ்ததேவர்களும் உபாசிக்கிறார்கள்.

௪. உபாசகனான தேகிக்குச் சரீரத்திலிருக்கும் போதாவது, தளர்ச்சியடைந்த தேகத்தை யுடைத்தாயிருக்கும் போதாவது, மாணத்தை யடையும் போதாவது கிருதக்கிருத்தியான யிருப்பதில் செய்யவேண்டிய தொன்று மில்லை, நீகேட்டது இதுவே.

௫. எந்த மனிதனும் பிராணவாயுவால் ஜீவிக்கிறதில்லை, அபாணவாயுவால் ஜீவிக்கிறதில்லை. ஆத்துமா விருக்கும்போது பிராணபானன் ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பிராணபான வியதிரக்தமான பரமாத்மாவிலேயே ஜீவிக்கிறார்கள்.

௬. ஓநகிகேதசே! ஆச்சரியம், உனக்கு இரகசியமானதும், புராதனமுமான பிரமத்தைச் சொல்லுகிறேன், மாணத்தையடைந்து ஆத்துமா எப்படியாகிறதோ (அதைக்கேள்).

௭. (சில) இதர தேகாபிமான மூடர்கள் கர்மத்தை யனுசரித்தும், ஞானத்தை யனுசரித்தும் சரீரத்தைத் தரிக்கும் பொருட்டு யோனித்துவாரத்தை அடைகிறார்கள், வேறுசிலர் தாவரபாவத்தை யடைகிறார்கள்.

௮. எந்த விர்த புருஷன் பிராணதிகள் தூங்கிக்கொண்டிருக்கையில் பிரதிகோரிக்கைகளையும் உண்டுபண்ணுகிறவனாக விழித்துக் கொண்டிருக்கிறானே? அதுவே சுத்தமானது. அதுவே நாசரகிதமாகச் சொல்லப்படுகிறது. சகல லோகங்களும் அப்பிரமத்தி னிடத்தில் ஆசிரயித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள், அதை ஒருவனும் அதிகாரிய்கிறதில்லை, நீ கேட்டது இதுவே.

(*) இருதயகுகையில் பரமாத்மா “அங்குஷ்ட பிரமாணமாகக் குட்டையாய் எழுந்தருளியிருத்தலால், அங்குஷ்ட மென்பதற்கு” வாமநம் என்னும் பதம் இம்மந்திரத்தில் பிரயோகிக்கிருக்கவும், வாமந சப்தத்திற்கு மத்துவாசாரியர் “அழகுள்ள ஸ்திரீகளை நியமனம் செய்கிற இந்த ஹரியை” என்றருத்தஞ் செய்தனர். பிரகு முனிவரார் சாபகிரஸ்தராகி, காசிபனுக்கும் அத்திரிக்கும் யோனிவாய்ப் பட்டுதித்து, மாவலியை வஞ்சித்துக் கொல்லுதற்காக வாமனரூபமாய்ச் சென்றழுவடியுண்யாசித்துப் பின்னர் வஞ்சனையாய் விக்கிரமவடி வெடுத்தபோது, வைரவமூர்த்தியால் சிட்டுக்கப்பட்டுத் தமது கங்காநத்தை யிறந்த மூர்த்தியாகிய வாமனனைத் தமது ஞாபகத்திற் கொண்டுவந்து இவ்வனம் எழுதிவைத்தனர் போலும்.

கௌ. ஒரேயக்கினி எவ்வாறு உலகத்தில் பிரவேசித்து ஒவ்வொரு ரூபத்தை யுத்தேசித்து அதனதன் ரூபமாக ஆகிறதோ? அவ்வாறு சர்வபூதங்களிலு முள்ள அந்தராத்மா ஒருவனாயிருந்தும் ஒவ்வொரு ரூபத்திலும் அந்தரியாமியானான்.

கௌ. ஒன்றானவாயு எவ்வாறு தேகத்திற் பிரவேசித்துத் தேகத் தோறும் அதனதன் ரூபமாக ஆனதோ யவ்வாறே சர்வபூதங்களிலு முள்ள அந்தராத்மா ஒவ்வொரு தேகத்திலும் அந்தரியாமியாயினான், வெளியிலு முன் ளான்.

கௌ. சூரியன் எவ்வாறு சகலலோகத்திற்கும் நேத்திரமாய், நேத் திர சம்பந்தமான தோஷங்களுடன் சம்பந்த மில்லையோ அவ்வாறு ஏகமாயும் பாகியமாகியும் சகலபூதங்களிலு முள்ள அந்தராத்மா பிர பஞ்ச சம்பந்தமான துக்கத்துடன் சம்பந்தப் படுகிறதில்லை.

கௌ. எந்தப் பரமாத்மா ஒன்றான தன்னை (உலகநியமனத்தின் பெருநுட்மி) வெவ்வேறுகச் செய்கிறானோ? அத்தகைய இருதயாகாசத் தில் வசிக்கும் அந்தராத்மாவை எந்த விவேகிகள் பார்க்கிறார்களோ? அவர்கட்கு நிரந்தரமான சுகம் (உண்டாகிறது) மற்றவர்க்கு உண் டாகிறதில்லை.

கௌ. எந்தப் பரமாத்மா நாசமடைகிறவைகளுக்குள் நாசமற்ற வனோ? சேதனங்களுக்குள் சேதனனோ? ஒருவனாயிருந்தும் அனேகர் களுக்கு இச்சைகளைக் கொடுக்கிறானோ அத்தகைய இருதய குகையி லுள்ள அந்தராத்மாவை எந்த விவேகிகள் அனுபவிக்கிறார்களோ? அவ ர்கட்கு நிரந்தரமான சுகம் உண்டாகிறது மற்றவர்கட்கு குண்டாகாது.

கௌ. எது இத்தகையதென்று சொல்லத்தகாததும் மேலானது மான பரமசுகமோ அதை இத்தகையதென்று (விவேகிகள்) நினைக்கி ரார்கள். அது பிரகாசிக்கிறதா? ஸ்பஷ்டமாய் விளங்குகிறதா எங்ங னம் தெரிந்துகொள்வேன் (என்றனை நசிகேதசு)

கௌ. அந்தப் பிரமத்தினிடத்தில் சூரியன் பிரகாசிப்பதில்லை, சந்திரன் நட்சத்திரம் பிரகாசிப்பதில்லை, மின்னல் பிரகாசிப்பதில்லை, இந்த அக்கினி எங்ஙனம் பிரகாசிப்பன், சகலமும் பிரகாசரூபமான பிரமத்தையே அனுசரித்து அதனுடைய கார்தியால் சர்வமும் பிர காசிக்கிறது,

மணவழகு.

உ

சிவமயம்

திருச்சிற்றம்பலம்.

சத்தியம் பேணல்.

சத்தியமென்றால் மெய் என்று அர்த்தம். சத்தியம்பேணல் என்பதற்கு விரிவாய்த்தாற்பரியம் கொண்டால், தருமங்கோப்பரிபாலித்தல் எனவுந்தகும். ஏனெனில் உண்மைவழி நிறைவினாலன்றோ இவ்வுலகில் தருமங்கள் பரிபாலிக்கப்படுகின்றன? ஆகவே, பழிக்கஞ்சாது பொய்சொல்லல் மிகுந்த பாவமாகும்.

பொய் சொல்லக் கூடாதென்பது யாவரும் அறிந்தவிஷயமே. ஆயினும் அது மனிதன் கடைப்பிடிக்கவேண்டிய முக்கிய தருமங்களிலொன்றென்று உணர்ந்தவர் மிகச்சிலரேயாவர். சிலர் மகாபாதகங்களுக்குள் பொய் அடங்கவில்லைத்தானே யென்றும், பொய்யை ஒருவன் கூறினால் அதுவாயுவுடன் வாயுவாய்ப்பறியும் ஒரு சத்தந்தானே யென்றும் கருதுகின்றனர் போலும். இன்னுஞ்சிலர் “மாதர்க்கிதங்கவிவாணர்க்குச் சாலவணக்கங் குரு, நாதர்க்கு நீதியோடாசாரமன்பினயந்தவர்க்குக், கோதற்ற வாசகம் பொய்க்குப்பொய் கோளுக்குக் கோளறிவி, லாதவர்க்கிரட்டிப்பறிவுடையோர் செய்யுமாண்மைகளே” என்றபாடசாலைச் சாட்டாகக்கொண்டு பொய்ச்சொல்லாதிய தீமைகளைப்பிரிகின்றனர். இக்காலத்திற்பலர் சத்தியத்தை ஆன்மலாபத்திற்குரிய முக்கிய சாதனமாகக்கருதி நடவாவிடினும் நமது சாஸ்திரங்க ளெல்லாம் சத்தியத்தை விசேடித்துக் கூறுகின்றன. முண்டகம், தைத்திரீயம், பிரகதாரணியம் ஆகிய உபநிடதங்களில் பிரம்மசாக்ஷாத்காரம் பெற விரும்புவோருக்குச் சத்தியத்தை முக்கியசாதனமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

ஸ்ரீமத். தாயுமான சுவாமிகளும்,.....பொய்வளரு நெஞ்சினர்கள் காணாதகாட்சியே பொய்யிலா மெய்யறியில், போதபரி பூரண வகண்டிதா காரமாய்ப் போக்குவரவற்றபொருளே... ..” என்று கூறியருளினார். மேலும் திருவள்ளுவநாயனாரும், யாமெய்யாக்கண்டவற்

றுளில்லை யெனைத்தொன்றும் வாய்மையினல்லபிற” எனவும், “பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றினறம்பிற. செய்யாமை செய்யாமை நன்று” எனவும் விசேடித்துக் கூறினார். இவ்விதம் நமது ஆப்தர்கள் சத்தியத்தை மிகச்சிறப்பித்துக் கூறினமைக்குக் காரணமென்னவென்று ஆராய்வாம்.

இவ்வுலகத்தில் தருமங்கள் முற்றிலும் பாழடையாமற் சிறிதேனும் நிலைபெற்றிருக்கில், அதற்கு முக்கிய காரணஞ் சத்தியமே, சத்தியந் தலைதமொறினால் தருமங்கள் சீர் குலைந்தன என்று தாற்பரியம். ஒரு தேசத்தில் அல்லது ஒருகிராமத்தில் சத்தியம் எவ்வளவு தலைதமொறுகின்றதோ அவ்வளவு அக்கிரமங்களும், இழிந்த மனோபாவமுள்ள ஜனசங்கமும் அங்கே விருத்தியாகிவிடுமென்பது நன்கு ஆராய்பவர்க்கும் புலப்படும். ஆகவே சத்தியநெறி நிற்பவராலேயே இவ்வுலகில் தருமங்கள் பரிபாலிக்கப்படுகின்றன வென்பது யூகிக்கப்பட்டது.

இனி ஒருவனது ஆன்ம ஈடேற்றத்திற்கும் சத்தியமே முக்கிய சாதனமென்பது மேற்காட்டப்பட்ட பிரபல பிரமாணங்களால் தெரிகிறது. ஏனெனில் சத்தியத்தைக் கடைப்பிடிப்பவன் தன் மனச்சாட்சிக்கு மாறாக நடக்கமாட்டான். ஆகவே பாவங்களினின்றும் விடுபடுகிறான். ஆயின், சத்தியநெறிநிற்போ ரெல்லாரும் சிறிதும் பாவமின்றி யிருக்கின்றார்களோ வென்றால், கூறுதும்: அவர்களும் தரும சங்கடங்களுற்ற சமையங்களில் அல்லது தமது போதத்தின் விளக்கப் பிசகு காரணமாய் அரிதாய்த் தவறக்கூடும். ஸ்ரீமத் தாயுமான சுவாமிகள்...குற்றங் குறைந்து குணமேலிடு மன்பர் கூட்டத்தையே, முற்றுந் துணையென நம்புகண்டாய் சத்தமுட நெஞ்சே” என்றும் “குற்றங் குறையக் குணமேலிட வருளை, யுற்றவுரே யாவிக் குறவாம் பராபரமே” என்றுங் கூறியவற்றின் உட்கிடக்கையை நோக்கினால் மேலெழும் ஆட்சேபங்களுக்குச் சமாதானக் காணலாம்.

ஒருவன் தன் மனத்தில் தீய எண்ணங்களைப் பிரதமத்தில் சங்கற்பித்து அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ளும்வண்ணம் பகிர்விஷயப் பட்டுப் பாவச் செய்கைகளைப் புரிதல் மன அழுக்காகிய அத்திவாரத்தில் நிர்மாணிக்கப்பட்ட பாவமாதலால் அதற்குத் தன்பலனை யளிக் குஞ்சத்தியதிகமாகும். ஒருவன் தருமசங்கடத்தின் பாற்பட்டோ அல்லது போத அறிவின் திறமின்மையாலோ பகிர்விஷய சுற்றுச்சார்புக

எரினால் அதிகக்கிரமிக்கப்பட்டுப் பாவத்திற் குள்ளாதல் மனச்சங்கற் பத்தின் வலிமைபுடனெழுந்த பாவமன்று, ஆகவே அது மனத்தில் சங்கற்பபூர்வமாய் வேருன்றக் கூடியதுமன்று, அல்லது ஒருவனது சத்தியநிலையை சாஸ்வதமாய்க் கெடுக்கக்கூடியது மன்று. ஞானிகள் செய்யும் பாவங்கள் அன்னாரைப் பற்றுவென்று நமது ஞானதூல்கள் கூறுவதன் தாற்பரியமும் இன்னவையேயாகும், சத்தியம் பேணவில் ஒருவனுக்கு மனப்பூர்வமான அபிமான மிருக்குமேயாகில், அவன் சோபானக்கிரமமாய்ப் பரமார்த்தநிலையை யெய்துவான், இவ்விதமான காரணங்களைக் கொண்டே சத்தியத்தை நமது சாஸ்திரங்களில் விசேடித்துக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

சத்தியத்தினின்று சிறிதும் வழுவாது நடப்போருக்குச் சில சமையங்களி லுண்டாகுஞ் சங்கடங்கள் எவ்வளவென்பது சத்திய நெறியில் நிற்போரே அனுபவத்தி னுணரத்தக்கது. அரிச்சந்திர மகாராசன் சத்தியத்தைப் பேணி நடந்து படாதபாடெல்லாம் பட்டுக் கெடாதகேடெல்லாங் கெட்டது உலகநிற்த விஷயம், அக்காலத்திலே யே அரிச்சந்திரன் அப்பாடுபட்டா னென்றால், வஞ்சனை பொருமை அவதந்திரம் மலிந்த இக்காலத்தில் சத்தியநெறியில் நிற்போர் தாண்டிச் செல்லவேண்டிய சங்கடங்கள் எவ்வளவென்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

அறநெறி நிற்போர் இன்னது செய்யின் அறமாகுமா அன்றி மறமாகுமா என்று சந்தேகிக்கக் கூடிய சந்தர்ப்பங்களையே தருமசங்கடம் என்பர் பெரியோர். நவீனநாகரிகம் பரவும் இக்காலத்தில் இவ்வித சங்கடங்கள் உலகப் பிரவிர்த்தியி லிருப்போர்க்கு மிகுதியு முண்டாகும். ஸ்தூலநோக்கில் கொடிய பாவங்கள்போல் தோற்றப்பவைகள் கூடச் சில சந்தர்ப்பங்களில் தரும சங்கடநிலைக்குட்பட்டுப் பாவமாகாமல் அல்லது அற்ப பாவமுடைமையாய் ஆகக்கூடும். இவைகளை விளக்கிக் கூறுதற்கு ஈண்டு இடமின்று, உண்மை பேசும் விஷயத்தில் இவ்விட முண்டாகுஞ் சங்கடங்கள் என்ன என்பதையே இங்கு ஆராய்வாம்:—

திருவள்ளுவராயனார் வாய்மை என்பதைப்பற்றிக் கூறிய அநிகாரத்தின் முதற்பாவினாலேயே “வாய்மையென்பபடுவ நியாதெனின் யாதொன்றும், நிலையிலாத சொல்ல” என்று அதன் இலக்கணத்

தைக் கூறியிருக்கின்றார், அல்தாவது உண்மையெனப்படுவது யாதொரு தீமையும் விளைக்காத சொல் என்பதாம். உள்ளதை உள்ள படி சொன்னால் தீமையும் உள்ளதை மறைத்துக் கூறினால் நன்மையும் விளையக்கூடிய சந்தர்ப்பங்களு முண்டாகுமென்பதை யூகித்தே இவ்விதங் கூறியருளினார், இவ்வித சந்தர்ப்பங்களில் குற்றமில்லாத நன்மை பயக்குஞ் சொல்லைக் கூறுதலே மெய்யாகு மென்பதை விளக்குவதற்காகவே “பொய்மையும் வாய்மையிடத்த புரைநீர்த, நன்மை பயக்கு மெனின்” என்று இரண்டாம் பாவிற்கு கூறினார், இவ்வித சந்தர்ப்பங்கள் எவ்விதமுண்டாகு மென்பதைத் திருஷ்டாந்தவாயிலாய் விளக்குவாம்.

சுப்பனென்பவன் கந்தனென்பவனைக் கொலை செய்யும் நோக்க மாய்க் கைவிற் கத்தியுடன் தூத்திக்கொண்டு வருகிறானென்று பாவ னைபண்ணிக்கொள்வோம். கந்தனென்பவன் ஓர் முடக்குச் சந்தின் ஒழுங்கையால் ஓடி மறைந்துவிடுகிறான். பின்னேவந்த சுப்பனென்ப வன் அச்சந்தில் நின்ற சாத்தனென்பவனை நோக்கி கந்தன் எவ்வழி யால் ஓடினான் என்று வினவுகிறான். அப்போது சரத்தன் உள்ளதை உள்ளபடியே கூறினால், சாத்தனுங் கொலைக்குச் சாதகமாயிருந்த குற் றத்திற்குட்படுவான், இவ்விஷயத்தில் உள்ளதை மறைத்துக் கூறுத லே மெய்யாகும். இது கொலைவிஷயமாயுள்ளது, ஸ்தூலமான தீங்கில் லாத சாதாரண விஷயங்களிலும் உள்ளதை உள்ளபடி கூறல் பாவ மாகலாம். உதாரணமாக; சதிபதிகள் சரசசல்லாபமாகக் கூடியிருத் தல் உலகவழக்கம், ஒரு கசடன் தூர் எண்ணத்துடன் அச்செயல்க னைக் கரந்துநின்றுபார்த்துவிட்டு, உள்ளதைத்தானே சொல்லுகிறேன் என்று உலகினர்க்கு அவைகளைப் பறையறைந்தால் அது வாய்மை யெனப்படுமா? இவ்விதமாய்துணுகி யாராய்ந்தால், மகாபாதகங்கள் எனப்படுபவைகளை ஒருவன் வாச்சியத்தின்படி விலக்கிநடந்துகொ ண்டு கொரோமான பாவங்களைப் புரிதல்கூடு மென்பதும், பொதுவான வெளிநோக்கில் பாவம்போற் றேற்றப்பவைகள் லக்ஷியார்த்தத்தில் பாவமாகாமையாய் அல்லது அற்பபாவமுடைமை யாயிருக்கக்கூடு மென்பதும் புலப்படும். ஆதலால் ஒவ்வொருவனும் தனதுயிரைப் போல் பிறவுயிர்களையும் மதித்துச் சத்தியம் சீவகாருண்ணியம் கபட மின்மை யாதிய சற்குணங்களைக் கடைப்பிடித்து மனச்சுத்தத்துடன் நடப்பானேயாகில். அதுவே பாவங்களை விலக்கினமைக்குச் சரியாகும்

சாஸ்திரங்களின் லக்ஷியார்த்தத்தை யுகித்துணர்ந்து அதற்கியைய நடவரமல் வாச்சியார்த்தத்தையே முக்கியமெனக்கொண்டு நடந்தமையும், இந்நூக்களாகிய நாம் பிற்காலத்தில் க்ஷீணகதியடைந்தமைக்குரிய காரணங்களுளொன்றாகும். ஆதலால், நாம் ஓர் செயலைச் செய்யும் போது அச்செய்கையினால் பிற வுயிர்களுக்குத் தீமைவிளையாத வழியை மனச் சுத்தத்துடன் ஆராய்ந்து நடப்பதே முக்கியமெனக் கருதி நடத்தல் வேண்டும்.

உடம்பின் புரத்திலுள்ள அழுக்குக்கு நாம் அருவருக்கின்றோம் ஆனால் நெஞ்சகத்தையோ, அசத்தியம் பொறாமை கபடம் அவதந்தியம் ஆதியமல பாண்டமாய் வைத்திருப்பார்-சிலர். இன்னுரைக் குறித்தேபோலும் சிவவாக்கியரும்,

“அழுக்கறத் தினங்குளித் தழுக்கற மாந்தரே அழுக்கிருந்த தெவ்விடம் அழுக்கிலாத தெவ்விடம் அழுக்கிருந்த தெவ்விடத் தழுக்கறுக்க வல்லிரேல், அழுக்கிலாத சோதியோ டணுகிவாழலாகுமே” என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

“புறந்துய்மை நீரானமையும் அகந்துய்மை வாய்மையாற் காணப்படும்” என்றார் நாயனாரும், ஆதலால் நாம் வெனியழுக்கை அருவருத்துச் சுத்திசெய்தலிலும் உள்ளழுக்காகிய மன அழுக்கைச் சுத்திசெய்தல் மிகவும் முக்கியமெனக் கருதல்வேண்டும். இவ்விதங் கருதிநடப்பவனே சத்தியநெறி நிற்பவனுமாவான்.

இங்ஙனம்,

ஞானகாசம்.

உ
சிவமயம்.
திருச்சிற்றம்பலம்.
வி ச வ ர ச ம்.

தோகுதி-5 பக்கம்-94 தோடர்ச்சி.

இங்நனம் சிறந்த உணர்வுகட்கெல்லாம் தாயகமாகிய விசவாசத்தைப் பழித்துரைத்து நமது விஞ்ஞானவாதிகள் தொடுத்துநிற்கும் விதண்டை உலகுக்கெல்லாம் பெருங் கேடாகுமென்பதை விவேகிகளானோர் ஒரு சிறிதும் மறக்கலாகாது.

உலகத்திலே பொருள்கள் எல்லாம் சமத்துவ முடையனவல்ல. அவைகள் ஒன்றிலொன்று ஏற்றமுந் தாழ்வுமுற்றிருப்பது சக்சம், இதுபற்றித் தாழ்வுடையன வனைத்தையும் தள்ளிவிட்டு ஒழுக்கினால் நாம் உலகத்திலே வாழ்வது கூடாது. அறிவோடு கூடிய உணர்வு, அறிவோடு கூடாத உணர்வினும் ஏற்றமுடையதாதல் பற்றி, அறிவோடு கூடாத உணர்வை நாம் கைக்கொள்ளுதல் மரபாகாதென்று உலகியலை உள்ளவாறு அறிந்தார் ஒருவரும் சொல்லத்துணியார். பாலோடு கூடிய அன்னம் பாலோடு கூடாத அன்னத்தினும் ஏற்ற முடைத்தாதல்பற்றிப் பாலோடுகூடாத அன்னத்தை உண்ணுதல்கூடாதென்று நமது விஞ்ஞானவாதிகள் தாமும் சொல்லமாட்டார். குருட்டுக்குக் காட்சி அறிவு நிகழாதாயினும், அவன் இன்ன பொருள் இன்ன இடத்துண்டென்னும் உணர்வுபற்றி அவ்விடத்தை நோக்கிச் செல்வன். இவனிடத்தே காட்சி அறிவுநிகழாமைபற்றி அவன் அங்ஙனம் செல்வதுமரபாகாதென்று மந்தமதியினரும் சொல்லமாட்டார். எமக்கு வழிகாட்டியாக அமைந்துள்ள உணர்ச்சி வழிச்செல்லுமாற்றை இழித்துரைப்பது விஞ்ஞானம் எனப்படுமாயின், அந்த விஞ்ஞானத்தை அஞ்ஞானம் என்றுபெயர் கொண்டழைப்பதே தக்கதாகும்.

இந்த உணர்வுக்கிரமத்தை, அது அறிவுகொண்டு தோன்றுமிடத்து நாம் ஆராய்வதுண்டெனின், அறிவு தடித்தே உணர்வு பிறத்தலையும், உணர்வு தடித்தே விசவாசம் பிறத்தலையும், விசவாசம் தடித்தே பத்தி உண்டாதலையும் நாம் செவ்வதிற் காணலாம். அறிவு விளக்க

மின்றி உணர்வு நிகழுமிடத்தும், அறிவு நிகழாமையாகிய ஒன்றுமாத் திரமேயல்லாமல், மற்றைக்கிரமங்கள் எல்லாம் மேற்சொன்ன முறையையாகி ஒன்றுமற்றொன்றாகத்தடித்து, இறுதியிற் பத்தி விளைவுறும், ஆகவே, அறிவு நிகழுமிடத்துத் தோன்றும் பத்தியை அபிமானித்த லும், அறிவு மறைந்துழித் தோன்றும் பத்தியை அலக்ஷியம் செய்த லும் மரபாகுமோ? காரியத்தளவிலே ஒன்றாகிய இருதிற நிகழ்ச்சிக ளுள், காரணம் அறிந்ததை மாத் திரம் கைக்கொண்டு, காரணம் அறி யாததைப் புறந்தந்து ஒழுகுவது மானுஷ்ய விவேகத்துக்கு ஏற்புடை த்தாகுமோ? காரணம் அறியப்பட்ட நிகழ்ச்சிகொண்டே காரியத் தின் மகத்துவம் எமக்குப் புலப்படத்தக்கதாக இருக்க, காரணம் புல ப்படாத இடத்து நாம் அதேகாரியத்தைத்தானே இழித்துரைக்கத் தலைப்படுவம் என்றால் எமது விவேகம்விவேகம் எனப்பட மாட்டாது,

இனி இந்த உணர்ச்சி எமக்குப் பரமபுருஷார்த்தமாய் அமைந் துள்ள தெய்வக்கொள்கையில் நிகழுமிடத்து, அங்கே அதுபத்திமை யாகவிளைவுற்று, அன்பெனப்படும் பிறிதோர் உணர்ச்சியும் சேர்ந்து மிகப்பெலமுற்றிடும். இங்ஙனம் பெலமுற்ற உணர்ச்சி கடவுளது மக த்துவபரிசுத்தங்களைப்பற்றிய உணர்ச்சியோடு கூடுமிடத்துப் பின் னும்பெலமுற்றுத் திரும்பெறும். இங்ஙனம் திரமுற்ற உணர்ச்சியாகிய எமது விசுவாசம், எமது சுவானுபவங் காரணமாகவும், அவ்வனுப வத்தை யுடையார் பிறரோடு நாம் பயில்வது காரணமாகவும் பின் னும் ஒருமடங்கு திரமுற்றுவயிரம் படைத்திடும். இந்தக்கிரமங்கள் எல்லாம் மானுடவிருத்திக்குரிய சற்சாதனங்களாய் இயற்கை மர பால் அமைந்துகிடத்தலின், இவற்றின்பயனாக எம்மிடத்தே வயிரங் கொண்டு விளைவுற் றமைந்துள விசுவாசத்தை நாம் எத்துணைவிரயத் தோடு போற்றிடல் வேண்டும் என்பது மனுஷ்கதருமத்தை ஒரு சிறிது உற்றுநோக்குவார் எவர்க்கும் நன்கு புலப்படும்.

இத்தெய்வக் கொள்கையின் கண்ணே நாம் முக்கியமாகச் சிந்தி க்கவேண்டியது எமது அறிவாற்றலின் அதி யல்ப புல்லிய நீர்மை யைக்கடவுளது அகண்டபரிபூரண அறிவாதீத பேரருணிலைமையை எமது புல்லறிவால் அளக்கத்துணிதல் நரிவால் கொண்டு கூவல் ஆழம் கண்டமை போலாகும். அவரை நாம் ஒருவாறு அறிவதுண்டென் றால், அங்ஙனம் அறிதற்குரிய வாயில் எமது உணர்வேயாம். இந்த உணர்வால் நாம் அவரை எவ்வளவு ஆண்மையிற் காண்கின்றோமோ,

அவ்வளவாக எமது அறிவும் விரிவுமும். ஆகவே இந்த விஷயத்தில் எமது அறிவு விருத்தி பெறுதற்கும் சிறந்த உபாயமாயுள்ளது எமது உணர்வேபாம். இங்ஙனம் சிறந்த உணர்வை நாம் பொருட்படுத்தாது இவ்வுணர்வாற் பெறத்தக்க அறிவையே பொருட்படுத்தி நிற்பது அரிச்சுவடியை அலக்ஷியம் செய்துவிட்டும் காவியங்கற்கத் துணிதல் போலாம்.

எமது உணர்ச்சிதானும், மற்றைவிஷயங்களிற் போலவே, கடவுள் விடயத்தினும் பிழைப்படுவதுண்டு. இங்ஙனமே எமது அறிவும் பிழைப்படுவதுண்டு. ஒருகாற்பெற்ற உணர்வை, அது பிழை என்று காட்டும்பின்றோர் உணர்வாலன்றி நீக்குதல் மரபாகாது. தெய்வங் கொள்கை அளவிலே எவ்வெவரும் தத்தம் உணர்வின்வழியே விருத்தியுறவேண்டும். தெய்வமானது எல்லா இயற்கையையும் தன்பால் அடக்கிநிற்பதோர் பேரியற்கை. இந்த இயற்கையை எமது இயற்கையுணர்வின் வழிச்சென்று காண்பதன்றிச் செயற்கை அறிவுகளால் காண்பது அரிதிலும் அரிதாகும். லௌகிகங்களிற்றானும் நாம் எமது இயற்கையை அனுசரித்து விருத்தியுறுவதன்றி அதனை அலக்ஷியம் செய்து விருத்தியுறுவது சிறிதும் கூடாது.

இந்த இயற்கைக் கிரமமாகிய உணர்ச்சிமுறையை நாம் பின்னும் பரீட்சை செய்வதுண்டென்றால் இதன் சிறப்பு எமக்கு மேலும் புலப்படும். எம்மிடத்தே அறிவுக்குரியகருவி விருத்தி அடைதன் முன்னர், உணர்வுக்குரிய கருவி விருத்தி அடைந்து கிடக்கின்றது. ஆகவே இவ்வியற்கை முறைதானே, நாம் அறிவைச்சாதித்தற்கு முன்னும் உணர்வைச் சாதித்தல் வேண்டும் என்பதற்குத்தக்க சான்றாகும். இந்த இயற்கைக் கிரமத்தின்வழிநின்று நாம் எமது சிறுவர்களுக்கு இளமையிற்றானே கடவுளைப்பற்றிய உணர்வை ஊட்டுதல்வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி அவரிடத்தே இளமையிற்கிளர்ந்து அவரைத் தெய்வங் கொள்கையிற் செலுத்தாதாயின் அவர் பிற்காலத்தே எத்தனை அறிவைப் பெறுவதுண்டெனினும், அவ்வறிவால் அவர் உள்ளத்தின்கண்ணே தெய்வச்சார்பு சித்திக்கமாட்டாது. அறிவாலும் உணர்வு சித்திக்கத்தக்கதாயினும், அவ்வுணர்வு இயற்கைமுறையால் இளமையில் அமைந்த உணர்வுபோல அத்துணைச் சிறப்புடையதாக மாட்டாது. விளக்கமுறையாற் பெறும் உணர்வு இயற்கைமுறையாற் பெறும் உணர்வுபோல நிலைபெறுதலும் அரிது. விளக்கமுறையாற் பெறும் உணர்வும் இயற்கைமரபாகிய அனுடவங்கொண்டு அப்பியசிக்கப்பட்டாலன்றி எமது உள்ளத்தின்கண்ணே அழுத்தமுறுதலுங் கூடாது. இன்னமும் விளக்கமுறைக்குரிய அறிவைச் சாதிக்கும் பக்குவம் எய்தும்காறும் நாம் சிறுவர்களை உணர்ச்சிவழியாற்றானே பயிற்றுதல்

வேண்டும், அறிவு நிகழ்தல் கூடாமைபற்றி நாம் உணர்வையும் அவரிடத்திற் கினர்த்தாதொழிவது நாம் அவர்களுக்குத் துரோகஞ்செய்வதாய் முடியும். நாம் நன்மை என்றுகண்டதொன்றை நமது சிறுவர்களுக்கு அவர்களிடத்திலே அமைந்துள்ள ஆற்றல் அளவுக்குத்தக்கதாக ஊட்டுதல் எமற்கெல்லாம் பெருங்கடனாகும். பொய்பேசுதல் ஆகாது என்று நாம் அறிந்தநன்மையை, பொய்பேசுதல் ஏன் ஆகாது என்று பகுத்தறியும் அறிவு நமது சிறுவர்க்கு உண்டாந்தனையும் காத்திராது. நாம் உணர்ச்சிவாயிலாக ஊட்டுதல்வேண்டும். இவ்வுணர்ச்சி அவர்களுக்குப் பல்லாயிரகலேனான அறிவினும் சாலச்சிறப்புடைத்தாகும். உணர்ச்சிகள் எவற்றினும் கடவுளைப்பற்றிய உணர்ச்சியே மக்கட்கெல்லாம் மிக மேலாகியதொன்றாதலின், அவ்வுணர்ச்சியையும் இளமையிற்றானே ஊட்டுதல் மானுஷ்ய விருத்திக்கு இன்றியமையாத வேண்டப்படுவது தோன்றும்.

இந்த உணர்ச்சி இயற்கைமரபாற் தோன்றுவதாயினும், இது எமதுசெயற்கைமரபாற் பெரிதுசேட்டிக்கப்பெறும். இவ்வுணர்ச்சியை நாம் எமது செயற்கைமுறையால் நாள்தோறும் போஷித்து வருவதுண்டாயின் இது பிரவிருத்தியுறும், இங்ஙனமின்றி இதனைநாம் அலக்ஷியம் செய்வதுண்டாயின், இதுபடிமுறையே வலிகுன்றி இறுதியில் ஒருங்கேமறைந்துவிடும். இவ்வுணர்ச்சியைத் தூர்ப்பலஞ் செய்தற்கு யைந்த சந்தேகங்களிலும் கீண்டினேவுகளிலும் எமது மனதைச் செலுதுவதுண்டாயின், இது முகிற் படலத்தான் மூடுண்ட சூரிய ஒளியைப்போல எமது மனத்தின்கண் பிரகாசங் குன்றிமறைந்துவிடும், இவ்விசுவாசத்தைக் கைக்கொள்ளாரோடு நாம் பயிலுதலானும், இவ்வுணர்ச்சி வலிபெறும், இந்த உணர்ச்சி எமக்கு மிக மேலாகியதோர் சாதனமென்பதும், அவ்வுணர்ச்சியோடுதானே எமது மனத்தின்கண்ணே உடனிகழ்தலின் நாம் அவ்வுணர்ச்சியை எவ்வாற்றினும் போற்றிடல் வேண்டும். இது பழுதுடைத்தென எமக்கு உணர்ச்சிவாயிலாற்றானே புலப்படுமாயின் நாம் அதனைத் தடையின்றி மழுக்கிவிடலாம். காமம், கோபம் பொறாமை முதலிய உணர்ச்சிகளை நாம் ஏற்ற ஏற்றமரபால் அடக்கி ஒடுக்கிவிடில்போல, இக்கடவுள் விசுவாசமாகிய உணர்ச்சியும் குற்றமுடையதாக எமக்குப் புலப்படுமேல் நாம் அதனை எம்மால் இயன்ற உபாயங்களை எல்லாம் செய்து தூரம் போகிவிடுவது எமது கடமையேயாகும், இங்ஙனமின்றி அது எமக்கு மிகச் சிறப்புடையதாகப் புலப்படுமிடத்து, அதனை நாம் எமது உள்ளத்திற்குள்ளும் சீவகாருண்ணியம் உண்மை அபிமானம் முதலிய உணர்ச்சிகளைப்போல எப்போதும் பரிபாலித்தல் வேண்டும்.

இங்ஙனம்,

யாழ்ப்பாணம், S. சபாரத்தின முதலியார்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

தமிழில் வடமொழி கலத்தல்.

தொகுதி-5 பக்கம்-98 தொடர்ச்சி.

(2) “அவைகளின் உற்பத்திக்குக் காரணம் கண்டுபிடிக்க முடியாது” (2-வது பக்கம்).

(3) “அவைகளுள் வித்தியாசம் கொஞ்சமேனும் தோன்றவில்லை” (2-வது பக்கம்).

(4) “நகர ஒலியைக் குறிப்பதற்கு நன என்னும் இரண்டுஎழுத்துகள் இருப்பது உண்டாகிற கஷ்டத்திற்கு ஒரு காரணமாகின்றது” (5-வது பக்கம்).

(5) “தமிழில் வடசொற்களை எழுதும்போது தமிழ் விகுதியிலக்கத்தின்படியும் புணர்ச்சி விதிகளின்படியும் நன்னகரம் வரவேண்டுமிடங்கள் தவிர மற்றையிடங்களில் எல்லாம் நன்னகரத்தை உபயோகிக்கவே கூடாது” (6-வது பக்கம்).

(6) “புதுக்கன்னடத்தில் வல்லின நகரத்துக்கு ஏற்ற வரிவடிவம் தள்ளிவிடப்பட்டது; அதனால் அப்பாஷையில் பாதொரு கஷ்டமும் உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. (2-வது பக்கம்).

(7) “தாய்ப்பாஷையாகிய ஸாமான்யத் திராவிடம்” (2-வது பக்கம்).

(1) “மேலும் ஒன்றாகவே யிருக்கும் நகர ஒலியைக் குறிக்கத் தமிழில் நன என்கிற இரண்டு எழுத்துக்கள் இருக்கின்றன என்ப” (2-வது பக்கம்)

இதற்குச் சமாதானம்:—

“அண்பல் லடிநா முடியுறத் தநவரும்” (நன்னூல்).

“அண்ணதுணிநா நனியுறில் நன வரும்” (ஹி)

எனப்பிறப்பிடம் வேறு வேறு கூறலால் நகரனகரங்களின் ஒலி வடிவு ஒன்றாகாது.

தந்நகரத்தின் உச்சரிப்பு வேறு; நன்னகரத்தின் உச்சரிப்பு வேறு என்றே கொள்ளவேண்டும்.

நகரம், தகரத்திற்கு இனமாதலாலும், எனகரம் தகரத்துக்கு இனமாதலாலும் தகர நகரங்கள் தத்தம் இனத்தோடு சேருங்கால் அவ்வேறுபாடு கண்டு கொள்ளலாம். உம்: நந்து, நன்று. கந்து, கன்று உச்சரித்துக்காண்க ஓரெழுத்தில் புலனாவது அரிதாதலால் இலக்கண விளக்க நூலார் மெய் பொய் என உச்சரித்துக் காண்களன்பர். வேறுபாடு இல்லையாயின் மொழி முதலில் நன்னகரத்தை, ஏன்விலக்கல் வேண்டும்?

இப்படிப்பட்ட சமயங்களில் ஒலிவடிவின் வேறுபாட்டிலக்கணம் மிகு துட்பமாதலால்,

“தத்தந் திரிபே சிறிய வென்ப”

எனப் புறனடையால் அவ்வருமைபை விளக்குவர் தொல்காப்பியர்.

தூலவொலியின் வேறுபாட்டிலக்கணம் அறிவதில் இங்ஙனமாயிச், அரைக்கால் மாத்திரை கால்மாத்திரையவாய் சூட்சுமஒலிகளின் வேறுபாட்டிலக்கணம் எங்ஙனம் அறிதல் கூடும்?

“உன்னல் காலே ஊன்ற லரையே” என்னும் மாத்திரை யிலக்கணமும் பொய்ப்படுமோ?

‘கொக்குக்கால் எனக்குற்றிய லுகரம் புணர் மொழிக்கண் மாத்திரை காலாகு’ மென்பர். அது நால்வகை வாக்குகளின் வேறுபாடு அறியமாட்டாதார்க்குப் புலனாகாமையின் அவ்விலக்கணமும் பொய்ப்படுமோ? பிரசாத மார்க்கத்தில் விசம், அரை விசம், அரைக்காணி, காணி, முந்திரிகை முதலிய அதிசூட்சும மாத்திரை கூறுவர். அதன்கடுமென்ன?

(2) “அவைகளின் உற்பத்திக்குக் காரணம் கண்டு பிடிக்க முடியாது” என்பர். (2-வது பக்கம்)

இதற்குச் சமாதானம்:—

நகரம், நகரத்தினின்றண்டாய இயற்கை யெழுத்து; எனகரம், லகரமும் நகரமும் சேர்வதாலாய செயற்கை யெழுத்து. ல்+ந=ன,

உ-ம்: ஞமன் — நான்;

சல் + நன் று = கன்னன்று.

இயற்கையெழுத்து நாவிற்கெளிமையாகும். செயற்கை யெழுத்து நாவிற்குக் கடினமாகும், இதனால் நகர னகரங்களின் தோற்றமும் அவ் விரண்டன் வேறுபாடும் நன்கு அறிந்து கொள்ளலாம். யொழிநூல் இலக்கண வியலில் மெய்ச்சந்தி யெழுத்தும் பதசந்தியும் மொழிமுத லெழுத்தும் பார்க்கவேண்டும்.

(3) அவைகளின் வித்தியாசம் கொஞ்சமேனும் தோன்றவில்லை என்பர், (2-வது பக்கம்)

இதற்குச் சமாதானம்.

இயற்கைப் பொருளுக்கும் செயற்கைப் பொருளுக்கும் வேறு பாடு பெரிதாதல்போல இயற்கை யெழுத்துக்கும் செயற்கை யெழுத் துக்கும் வேறுபாடு பெரிதாதலால் அவைகளின் வித்தியாசம் கொஞ் சமேனும் தோன்றவில்லை யென்பது பொருந்தாது.

நகரம் ஒரொழுத்து; னகரம் இரண்டெழுத்து. இவ்விரண்டெழுத் துக்கும் இலக்கணநூல் வேறுபாடுவிளக்கி யிருக்கச் சிறிதேனும் வேறு பாடு தோன்றவில்லை யெனக்கூறின் வடமொழியில் ஸகர ஸகரங்க ளுக்குள்ள வேறு பாடு மாத்திரம் எவ்வாறு தோற்றமாதல் கூடும்?

நகர னகரங்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் வேறுபாடு தோன்றவில் லை பென்பது உண்மையாயின் வடமொழியில் நகரத்தை யெடுத்து விட்டு னகரத்தையே வைத்துக் கொள்ளலாமோ? என்ன தடை? சம பாகமாயின் ஏதேனும் ஒன்றைப்பெற்றுக் கொள்ளலா மன்றோ?

(4) நகரஒலியைக் குறிப்பதற்கு ந ன என்னும் இரண்டெழுத் துகள் இருப்பது தமிழை எழுதும்போதுண்டாகிற கஷ்டத்துக்கு ஒரு காரணமாக இருக்கின்றது என்பர். (5-வது பக்கம்).

இதற்குச் சமாதானம்:—

இப்படி சொல்வர் யார்?

நகர னகரங்களுக்கு இவ்வளவு வருத்தமானால் வடமொழியில் ஸகர ஸகர முதலிய எழுத்துடைய சொற்களுக்கு எவ்வளவு வருத்த மிருக்க வேண்டும்?

னகரம் இரண்டெழுத்து : ஸகர ஸகரங்கள் தனித்தனி ஒவ்வொரு எழுத்து.

மச்சம் = மீன் (தமிழ்) மச்ச = மீன் (மராடம்) மச்ச, மத்ஸ்ய, மத்ஸய, இவற்றுக்கு மீனென்பதே பொருள், எல்லாம் பும்லிங்கமே.

வடமொழி நிகண்டில் இங்ஙனமாய உச்சரிப்புகள் பல. இது வருத்தமன்றோ? ஒரு சொல்லுக்கே பல உச்சரிப்புகள் உள்ளன.

மச்ச மென்பதனை மற்சமென் றெழுதுவார்கள். இது எவ்வளவு ஆபாசம்?

ஆர்த்தவம் ஆர்த்தேயி முதலியவற்றின் சொற்பொருளுணர்ந்தவர்கள் அரத்தமென்றே எழுவார்கள்; இரத்தமென்றெழுத மாட்டார்கள்.

ஆர்த்தவம் = பூப்பு, ஆர்த்தேயி = பூப்புற்றான்.

அரத்தம் = சிவப்பு, உதிரமுதலியன.

அரத்தம் = ரத்தம் = „ „

ரத்தம் வடமொழி யென்னும் கருத்தினால் இரத்தமென்பர், இங்ஙனமாய ஆபாசங்கள் பல.

வடமொழியில் லிங்கம் அறிந்து கூறுவது எளிதான காரியமா? எவ்வளவு கெட்டுருப் போடவேண்டும்.

அரி, மா-முதலிய சொற்களுக்குப் பல பொருளுள்ளன. ஒவ்வொன்றையும் மனதில் வைப்பது வருத்தமன்றோ? ஆங்கிலத்தில் அச்செழுத்தொன்று; கையெழுத்தொன்று; முதலில் பெரிய எழுத்து வரவேண்டும். இது வருத்தமன்றோ?

(இன்னும் வரும்)

மாகரல்-கார்த்திகேய முதலியார்.

கெண்டி. சென்னை.

அருளுடைமை.

அதாவது அருளுடையதார்தன்மை. இனி அருள் என்பது யாதென ஆராய்ந்து பின்னர் அதை உடையதார்தன்மையை உய்த்துணர்வோம்.

“அருள் என்னும் அன்பின் குழவி பொருள் என்னும் செல்வச் செவிலியாலுண்டு” என்னும் பெருநாவலர் வாக்கின்வண்ணம், அருளாவது அன்பென்னும் நற்றாயால் பெற்றெடுத்த ஓர்குழந்தையாகும். அன்பென்னும் தாயைப்பற்றி அறிந்தாலன்றி அருள்என்னும் குழவியைப்பற்றி அறிவதற்கில்லை யாதலால், முதலில் அன்பென்னும் விஷயத்தைச் சிறிது பேசிப்பின்னர் அருளைப்பற்றிப் பேசுவாம். அன்பாவது, ஒருவன்தான் வேண்டப்பட்ட பொருளின்கண் தோன்றும் உள்ள நிகழ்ச்சி. இது; தொடர்புடையார் மாட்டுச்செல்வ தொன்றாகும். தொடர்புடையார் எவரோ வெனின், மனைவி, தாய், தந்தை மக்கள், மற்றுள் சுற்றம் என்பார். ஆயின் இவ்வன்பு, குடத்தினுள் ஏற்றியவிளக்கும், உரையினுள் உள்ளவாளும் போல் கட்புலனுக்குக் காணப்படாததாகும். இவ்வகை கட்புலனுக்குக் காணப்படாததை உண்டென எவ்வாறு அறிவதெனின், அன்புடையான் குணங்கண்ட விடத்து அன்புடையான் என அறிந்துகொள்ள வேண்டுவதேயன்றி வேறில்லை. அன்புடையராய் நின்றவர்குணங்கள் எவையோவெனின், தம்மால் அன்பு செலுத்தப்பட்டவர் இறக்கின் அவரோடு இறத்தலும், அவர் வருந்துகின்ற காலத்தே உடன் வருந்தலும், அவர் னறுமையடைந்த காலத்து ஒன்பொருள் கொடுத்துதவுதலும், அவர் சோர்வுகண்டகாலத்தே அவர்க்கு நற்பதம்வழங்கி அவரைத்தேற்றுதலும், அவரோடு கூடி வாழும் வாழ்க்கையை நனிவிரும்புதலும், அவரை விட்டுப்பிரியுங்காலத்தே மிகஇரங்குதலுமாம்.

இவ்வித அன்பினைத் தொடர்புடையராய் மனைவி முதலியே ரிடத்துச் செலுத்தி உலகத்து இம்மையி லடையவேண்டிய இன்பத் தையும் புகழையும் அடைபவன் இல்லறத்தானே யாவன். இதுகரு தியே இவ்வன்பினை இல்லறவியலில் ஆசிரியரமைத்தனர். ஏன் எனில் இவ்வித அன்பினைத் தனக்குத் தொடர்புடையாரிடத்துச் செலுத்தா னாயின், தென்புலத்தார், தெய்வம், விருந்து, ஒக்கல், தான் என்கின்ற ஐந்து புலங்களை ஒம்பி, ஆறாவது கடமையை அரசனுக்குக் கொடுக்க உள்ள இல்லறமாகியசகடத்தை இவன்இழுத்துச்செல்லுதல் ஆகாது. எவ்வாறு எனின் முதலில் இருமுது குரவராய தாய்தந்தையரிடத்து அன்பைச்செலுத்தி அவரைப்பேணுன் எனின், மூன் னறிதெய்வங்க ளாய இருவரையுங்காவாத குற்றத்தினுள் பட்டு உலகப்பழிப்பிற்கு ஆளாகி இம்மையிற் புகழ்கேடும் மறுமையில் நரகத்துன்பத்திற்கும் ஆட்படுகின்றான். இரண்டாவது, தனது உற்றதுணைவியாகிய மனைவி யினிடத்து அன்பினைச் செலுத்தாது பிறர்மனை நயத்தலும், பரத் தையர் விரும்புதலையும் மேற்கொள்வான், ஆயின் தான்செய்யவேண் டிய ஆறுகடமைகளையும் செய்ய இயலாது நீராடச்சென்ற ஒருவன் தானும் நீராடாது தன்னுடன் நின்னாரையும் நீராடச்செய்யாது நீர் நிலையைக்கலக்கிப் பங்கு மேற்கொண்டு பங்கமுற்றானாகி இம்மையிற் றுன்பமும் மறுமையில்மீளாநரகமும் பெறமுயல்பவனாகின்றான். மூன் றாவது “பெறுமவற்றுள் யாமறிவதில்லை அறிவறிந்தமக்கட் பேறல்ல பிற” என்னும் வேதவாக்கின்படி பெறுதற்கருமையாய், பொருள்கள் எவற்றினும் மேலாய தன்மக்களிடத்து அன்பினைச்செலுத்தாநாயின் “தந்தைமகற்காற்று நன்றி அவையத்து முந்தியிருப்பச் செயல்” என் னும் மேலாய புத்தி போதிப்பை இழந்து தன்கடன்செய்யாத தந்தை யாய்ப் புத் என்னும் நரகத்தினின்றும் நீக்குகின்றபுத்திரரால்அடைய வேண்டிய நன்மையை அடையாது போகின்றான். பின்னர் நான்கா வதாகிய சுற்றத்தவரிடத்துத்தன் அன்பைச் செலுத்தாவிடின், இரை கண்டவிடத்துத்தானே உண்ணாது தன்னினத்தவரோடு உண்டுகளி க்க எண்ணிக்கேட்போர் செவிபெடும்படிக் கரைந்துண்ணும் காக்கை யினும் இழிந்தவனாகித் தனக்கோர் இடையூறுவந்தகாலத்துச் சுற்றத் தவரிடம் ஓர் உதவியும் பெறாது போகின்றான்.

ஆதலால் அன்பென்பது இல்லறத்தானுக்கே யுரியதாகும். இவ் வித அன்பினை இல்லறத்தான் ஒருவன் செய்து “வையத்துள் வாழ்

யாங்கு வாழ்பவன் வாணுறையுந் தெய்வத்துள் வைக்கப்படும்” என்ற படி உலகத்தில் வாழவேண்டிய விதம் வாழ்ந்து, தனக்குரிய வருணத்திற்கும், நிலைக்கும் தக்கவாறு ஒழுக்கங்களில் வழுவாதொழுகி நிற்பானாயின், இவனுக்கு அறம் வளரும், அறம் வளர அதற்கு எதிராய் பாவம், தேயும், பாவந்தேய அறியாமை நீங்கும். அறியாமை நீங்குதலால் இதுநித்தம், இது அநித்தம் என்னும் உணர்ச்சிதோன்றும். அம்மேலாய் உணர்வு தோன்றியவழி இம்மை மறுமைகளில் உண்டாம் இன்பங்கள் அழிந்து போவனவாய், இரும்புவிவங்கும் பொன்விவங்கும் போன்று பிறவித் துன்பங்களுக்கு ஏதுவாவன வென்று தோன்றும். பின்னர் வீட்டின்கண் ஆசையுண்டாம். அவ்வாசையுண்டாயவழி பிறவிக்குக் காரணமாகிய பயனிலாமுயற்சிகளை யெல்லாம் நீத்து வீட்டிற்குரியபயன்பெறு முயற்சிகளை யெல்லாம் செய்வான். பயன்படுமுயற்சிகள் பல செய்தலும் இவனுக்கு மெய்யுணர்வு தோன்றும். மெய்யுணர்வு தோன்றாததும், யான் எனது என்னும் அகப்பற்றும், புறப்பற்றும் தன்னேவிட்டகலப் பெறுவன், எவ்வமயத்து இவன் யான் எனது என்னும் அகப்பற்றும் புறப்பற்றினின்றும் நீங்குகின்றானோ அப்போது எல்லா உயிர்களையும் தன்னுயிர்போல் பார்க்கும் அந்தணனாகின்றான், முன்னர்த்தொடர்புடையாராய் மனைவிமுதலியோரிடத்துச் செலுத்திய அன்பே பின்னர் யாவரிடத்தும் பேதமறவிரைந்து செல்கின்றதாகின்றது.

இவ்விதம் செல்கின்ற ஆசையே, அன்பென்னும் நற்றயால் பெறப்பட்டுப் பொருள்என்னும் செவிலித்தாயால் வளர்க்கப்படுகின்ற அருளாகின்றது. இப்போது அருள் என்பது ஈதென அறிந்தோம். இனி இதை உடையதார் தன்மையை ஆராய்வோம். முன்னர் “இல்லறமல்லாது நல்லறமன்று” என்னும் முதுமொழி யின்படி இல்லறத்தானாக இருந்த இவன் வீட்டின்கண் ஆசை உண்டாயவழி “மனைவி தாய்தந்தை மக்கள் மற்றுள சுற்றமென்னும், வினையுள்ள விழுந்தழுந்தி வேதனைக்கிடமாகாதே” “தந்தை தாய் தமர் தாரம் மகவெனும் இவையெலாம் சந்தையிற்கூட்டம்” என்பனவாய் புத்திபோதிப்புகளை யுணர்ந்து, பிறப்பினையஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறக்கின்றான். துறவுசீலையடைந்தானாய் இவன் வினைமாசு தீர்த்து அந்தக்கரணங்கள் தாயவாதற்பொருட்டு விரதங்களைக் காக்கின்றான். விரதங்களாவன, இன்னவற்றஞ்செய்வன் எனவும், இன்னபாவம் ஒழிவன் எனவும் ஒரு

வன் தன்னொற்றலுக்குத் தக்கவாறு வரைந்துகொள்வன. அவையே வரம்பற்றுப் பெருகுவ என்றஞ்சி அவைவதம்முள் பலவற்றையும் உள்ளடக்கி நிற்கும் சிறப்புடையனவாய் அருளுடைமை முதல் கொள்ளாமை யீறாகிய ஒன்பத்தையும் என்பர்.

ஆதலால் தொடர்புபற்றாது எல்லாவுயிர்களின் மேலும் செல்லுங்கருணையே அருள் என்றும், இவ்வருள்வழி நின்றவனே விரதங்கள் யாவையும் காக்க வல்லவனென்றும், அருளுடைமைக்கு உரியவன் என்றும் அறிந்தாம். ஆயின் சிறப்புடைமை நோக்கி இவ்வருளுடமையைத்துறவிக்கே வகுக்கினும் இல்லறத்திருந்தும் இறைஞானம்கூடும் அடியவர்க்கும் இது பொதுவாக உரியதாம். இதனைத்தன்கன்றிழந்த பசுவின் முறைப்பாடுகண்டு தன்மகனைத்தேரின் காலிட்டுப் பழிதீர்த்துப் பின்னர் கன்றும் மகனும் பிழைக்கக்கண்டவழிப் பசுவோடுதானும் மகிழ்ந்து பேரின்பம் எய்திய மனுநீதிகண்டசோழச் சக்கிரவர்த்தியிடமும், ஓர்புறவின் பொருட்டுத் தலையேறியசிபிச்சக்கிரவர்த்தியினிடத்தும், இவர்போன்ற மற்றையரிடமும் காணுதல் கூடும்.

துறவிகள் யாவரும் அருளுடையராயினும் அத்துறவிகளின் சிரோமணியாகிய ததீசியே அருளுடைமை ஈதென அறிவித்த முனிபுங்கவராகும். ஆதலால் இவ்வாறு அருளுடைமையை யடைந்து ஞானங்கைவந்து அருளாளனாகிய அறவாழியந்தணின் தாள் சேர்வதற்கு அவன்திருவடியே தஞ்சமென்றடைந்த சமயகுரவராகிய நான் வர் பொற்றாள்களைத் தஞ்சமென்றடைந்து அவர் அருளிய தேவா திருவாசகங்களை யோதி, தேவப்பிராமணியை சிவபெருமான் உறையும் திருக்கோயில் சென்று வலம்வந்து, தலையாக்கும்பிட்டுக் கூத்து மாடி, சங்கராஜபேரறி யென்று புகழ்ந்துபாடிப், பொய்ம்மாயப் பெருங்கடலைத்தாண்டிச் செல்வோமாக—சுபம்.

இங்ஙனம்:

கி. குப்புச்சாமி,

(களந்தைகீழான்.)

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

சிவோபாசன மகிமை.

தோகுதி-4 பக்கம்-88 தோடர்ச்சி.

ஐயினான் மிடறடபுண்டாக்கைவிட் டாவினார் போவதுமே யுத
த்தார் கூடி—மையினுற் கண்ணெழுதி மாலைசூட்டி மயானத்திலிடுவ
தன்முன் மதியஞ்சூடும் ஐயனார்க் காளாகியன்பு மிக்குயகங்குழைந்து
மெய்யரும்பி யடிகள் சாதங்-கையினுற் றொழுமடியார் நெஞ்சினுள்ளே
கன்றாய்ப்பூர் நடுதறியைக் காணலாமே”.

என நமது ஸ்ரீ வாசிசப்பெருமான் அருளியவாற்றானுந் தெற்
றென விளங்கும்.

நம் சைவ ஐனங்கள் பலர் சிவபூசை செய்யாமலே தம்வாழ்நாளை
அவமாய்ப்போக்கி விடுகிறார்கள். சிவபூசை செய்வதென்றால் பெரிய
மலைபோலநினைத்து மயங்கிப் பின்செய்வோம் இன்னும் காலம் இருக்
கின்றது இப்பொழுதே அந்தச் சமையை நம்மால் சுமந்துகொள்ள
முடியுமா? நமது குடும்ப காரியங்களை யெல்லாம் சீராக்கிக்கொண்டு
பின்செய்வோம் பின்செய்வோம் என்று காலத்தைத் தவண்போட்டு
விலக்குகிறார்கள். நேரமில்லை என்று கருதுகிறார்கள். நேரமில்லாமல்
எங்கே போய்விட்டது. இறந்துவிட்டதா? இல்லை, நேரமில்லை என்று
விட்டு என்னசெய்கிறார்கள். குடும்பவேலையில் முந்துகின்றார்கள்.
தற்காலத்திலே சிவபூசை புரிவோர் பதினாயிரத்துக் கொருவரென்று
மனம் வரவில்லை. லட்சத்துக் கொருவரென்று கூறுவது மெய்யா
கவே ஏற்படுமேனும் அச்சிறு தொகையை வாய்விட்டுக்கூற நா வெழ
வில்லை. காற்றுள்ளபோதே தூற்றிக்கொள் என்பது மூதுரை, இன்
னும், நீரின்குமிழியிளமை என்றார் நமது குமரகுருபரனார், இந்தஜன்
மத்திலேயே சிவணியுனர்ந்த வழிபடல் வேண்டும். அஞ்ஞானத்தை
யகற்றி ஞானத்தைப் பெறவேண்டும். அந்த ஞான சொருபியாகிய
எம்மிறைவனைப் பூசிக்கவேண்டும்.

ஆசியில் தேவர்கள் சிவபிரானைப்புகழ்ந்தே தம்பெரும்பதங்களைப் பெற்றார்கள். விஷ்ணுதேவர் அடியாருள் முதல்வர். அவர்புகழ்த்த வழிபட்ட தலங்களை நாம் இப்பொழுதுங் காண்கின்றோம். அவர் ஆரம் அரும்புகொண்டு புகிக்குமண்ணல். இதுபற்றியே “கடனிறவண்ணன் கண்ணென் றிடந்து, மறைச்சிலம்பாற்று மலரடிக்கணிய” என்றார் நமது சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். இன்னும்

பண், குறிஞ்சி.

“மாலாயிரங் கொண்டு மலர்க்கண்ணிட வாழி
யேலார்வலயத் தோடந்தானுறை கோயில்
சேலாகிய பொய்கைச் செங்கழுநீர்க் கமலங்கண்
மேலாலெரி காட்டும் வீழிம்மிழலைபே”. என

நமது ஸ்ரீ ஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளியவாற்றானுந் தெற்குறையினங்கற்பாலதே. தாராகாக்கன், கமலாக்கன் வித்தியுன்மால் என்னும் முப்புரத்தார் அடைந்தமேன்மை எல்லாம் சிவபூசையினுல்லவா? பின் அவர் தம்மகிமை குறைந்து நிலைகுலைந்தமை எதனால், சிவவழிபாட்டைக் கைவிட்டமையாலல்லவா? ஸ்ரீராமபிரான் கொலைப்பாதம் போக்கிக்கொண்டமையாது செய்து? சிவபூசையினுல்லவா?

பரமகருணாதிபாகிய எம்மிறைவன் இவ்வுலகில் நாமெல்லாம் வணங்கியுய்த்தற்பொருட்டே பற்பல தலங்களில் திருக்கோயில் கொண்டு எழுந்தருளி இருப்பதை நமது சமயாசாரிய சுவாமிகள் பலதலங்கட்கு எழுந்தருளிப்பல அற்புதங்களினால் இவ்வுலகிற்கு நன்குவிளக்கினமையானுந் தெள்ளிதிற்புலப்படும்.

இவ்வுலகமனைத்தும் ஒருகால வெல்லையிலேதோன்றி நின்று அழியுங்காரியப் பாட்டினையுடையவை யாதலால், இவற்றை இங்ஙனங் காரியப்படுத்துகின்ற ஒருபொருள் இவற்றின் வேறாக உண்டென்று நிச்சயிக்கப்படும். அப்பொருள் இவ்வுலகம்போல முத்தொழிற்படாமையினாலே அநாதி நித்தியவஸ்துவாயும், எல்லா வுலகையும் தன்கீழ்வைத்துக் காரியப்படுத்துதலினாலே தானே சர்வ கர்த்தாவாகியும், எல்லாவுலகினும் நிரைந்து நின்று காரியப்படுத்துதலினாலே சர்வபரிபூரணமுடையதாயும், எல்லாவுயிர்களுக்கும் பந்தம் நீக்கி மோட்சத்தைக் கொடுத்தலினாலே சர்வகாருண்ய முடையதாயும், அவ்வவ்வாண்மாக்கள் செய்த வினைப்பகுதிகளை யுணர்ந்து அவ்வவ்வினைப்

பாகங்களை அவ்வவ்வாக்கு, அவ்வவ்வக்காலத்து வழுவாது ஊட்டு வத்தலினாலே சர்வஞானமுடையதாயும், எல்லாக்காரியங்களையும் தன் னெண்ணப்படியே நடத்தி முடித்தலினாலே சர்வசகந்திர முடையதாயும், எல்லா வுலகங்களையும் ஒருங்கேவைத்துத் தொழிற்படுத்துதலினாலே சர்வசத்தியையுடையதாயும், இன்னும் அளவில்லாத மகிமைக்கணங்க ளுள்ளதாயும் விளங்கும் அந்த உன்னதமுள்ள வஸ்துவேநம் மரபிற் கடவுள் என்று கூறப்படுவது.

அக்கடவுள் தோற்றங்களில்லாதவராதலினாலே அவருக்கு ஒரு உருவமிருக்குமென்று சொல்ல இடமில்லை? உருவமில்லாமையினாலே ஒரு பெயருண்டென்னவும் இடமில்லை, உருவும் பெயரும் இல்லாமையினாலே அவருக்கென ஓர் ஊர் உண்டென்று கூறவும் இடமில்லை, இவை இல்லாமையினாலே அவருக்கென ஒரு தொழிலிருக்குமென்று சொல்லவும் இடமில்லை.

அவர் அங்ஙனம் தமக்கென ஓர்ஊரும் பெயரும் உருவும் தொழிலும் இல்லாதவராயினும் ஆன்மாக்களிடத்து வைத்துள்ள பெருங்கருணையினாலே அவ்வான்மாக்களைப் பந்தித்தபாசத்தை நீக்கிக்களை தற்பொருட்டு ஊரும்பேரும், உருவும்தொழிலும் கொண்டருளுவர். அதனால் அவருடையநிலை சொருபமென்றும் தடத்தமென்றும் இரு வேறுவகைப் படுவதாயிற்று.

இன்னும் வரும்,

இங்ஙனம்,

S. நடேச தேசிகர்,

கவான்மெண்ட் ஸ்கூல்

தமிழ்ப்பண்டிதர்

கோட்டிக்கேரி.

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

க. விசுவாசம்.

விசுவாசம் மனிதருக்கு இன்றியமையாததே யாபினும், அதை யுபயோகிக்கும் விதத்திலேயே அதன் தன்மை தங்கியிருக்கின்றது. அக்கினியினால் நன்மையோ தீமையோ விளையும் என்ற சேள்விக்கு ஒரே மறுமொழி கூறமுடியாது. அக்கினியைச் சாவதானமாயும் சரியாயும் உபயோகித்தால் மனிதருக்கு ஆவசியம் தேவையான பல காரியங்களுக்கு நன்மை விளைகின்றது. அதையே தவறையுபயோகித்தால் வீடு சுடுதல், பிராணிகளை வதைத்தல் முதலிய தீமைகளையும் விளைகின்றது. இவ்விதமே மனிதர் விசுவாசத்தையும் சரியான விதத்தில் உபயோகித்தால் அநேக அனுகூலங்களைப் பெறலாம். தவறாய் உபயோகித்தால் அங்கு மூடபத்தியெனப் பெயர் பெற்று அநேக அனர்தங்களுக்குக் காரணமாகும்.

உ. அன்பு.

மனிதரிடத்தில் காணப்படும் அன்பு சிலருக்குக் கூடியும் சிலருக்குக் குறைந்தும் பிறவியிலேயே அமைகிறது. சிலரிடத்தில் அன்பு வாய்க்காற் சலம் போலவும், சிலரிடத்திற் பிரவாக நதிபோலவும் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றது. அவ்வன்பை மாதாபிதா மனைவி மக்கள் சிதேகர் கடவுளரிடத்தில், மனிதர் காலத்துக்குக் காலம் தற்கால மனோநிலைக்கியை மாற்றி வைக்கிறார்கள். வாய்க்காற் சலம்போன்ற அன்புடையவன் மனைவியிடத்திலாயினுஞ் சரி கடவுளிடத்திலாயினுஞ் சரி அதேபளவான அன்பையே செலுத்துவான். பிரவாகநதிபோன்ற அன்புடையவன் மனைவி மக்களிடத்தில் வைத்த அன்பைக் கடவுளோடு காக்கித் திறந்துவிடவோனாயின் அங்கும் அவ்வளவு பிரவாகமாய்ச் செல்லவே கூடியது; சீவர்களிடத்தில் அவ்வன்பைச் செலுத்துவானாயின் அங்கு சிறிது திரிபுபெற்றுச் சீவகாருண்ணிய மெனப் பெயர்பெறுகின்றது. ஆனால், அன்று மனிதரிடத்தில் தேசாசாரம் பயிற்சி சுக்வாசம் முதலியவற்றிற் கியைபச்சிறிது தீவிரமுறவும் அல்லதுமந்தமுறவும் கூடியதே.

(இன்னும் வரும்)

இந்துசாதனம்.